

JESENISKA STRAŽA

Slovensko-nacijonalen list.

Švoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljalne naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 16.

V KRANJU, 18. sušca 1905.

I. leto.

Boj za prvi pilot.

Častni občani na Jesenicah so se izvolili mirno in enoglasno, slovensko časopisje je poročalo o tem samo suha dejstva in vendar je zašumelo po švabskih gozdovih, njihov izid odmeva prav tja do Berolina.

Kakor sestradani volkovi in obstrejeni mrjasi so zagnali umirajoče napomoč-klice Lukman in njegovi hlapci. Peščica švabskih kričočev, kateri so prišli v naše kraje, da se opitajo od slovenskih žuljev, jadikuje in prosi pomoči vse Švabe od cesarja Viljema do zadnjega kravjega pastirja, roti nemške poslance, naj jim oni napravijo iz Jesenic nemško trdnjavo in v svoji nesramni predrznosti dvigajo prosoč roke celo do slovenskega deželnega odbora, kakor bi se jim res kaka krivica zgodila. In zakaj tako obupno tarnajo? Ker so jim splavali načrti, ki so se rodili v trdih švabskih buticah, po Savi, ker uvidijo, da so zabijali na Kranjskem prvi pilot za vsenemški most do Adrije v slaba tla. Zavednost naših slovanskih mož jim je z enim samim udarcem uničila vse te lepe sanje. Zgodila se jim pri tem ni niti najmanjša krivica in vendar ta vik! Sedaj vemo vsaj, kako je treba s temi švabskimi pritepenci postopati. Niti na prste jim ni treba stopiti in že jim je zlezal pogum v hlače, že se jih polasča obup in pri svojem klečeplastvu bi radi oblizali pete zadnjemu nemškemu Mihelnu.

In vendar so pri svojem klečeplastvu in hinavskem vpitju ti švabski volkovi, zvičajoč se vsled ran, katere je dobila njih brezmejna domišljavost, enkrat dovolj jasno govorili, kaj hočejo pri nas na Jesenicah. Do sedaj so Lukman in žnjim vred vsi švabski pritepenci trdovratno trdili, da na Jesenicah ne zahtevajo nič drugega kakor da ima tudi tovarna nekaj vpliva na občinsko upravo; da pa drugače nimajo nobenih slabih namenov, vsled katerih bi se bilo treba Slovencem vznemirjati. Mi jim tega hinavskega vrišča nismo verjeli, marveč smo že zdavnaj trdili, da tem švabskim pritepencem ni drugega mar, kakor da bi postale Jesenice švabska trdnjava, od koder bi prodirali proti tužnemu Korotanu in doli do Adrije. Zanimavali so dolgo Švabi to, danes imamo pred seboj enkrat odkrito priznanje, da se je njih načrt glasil res tako.

Le oglejmo si njihov načrt, ki je šel rakom zvižgat. Prihodnje leto na spomlad se vrše občinske volitve, pri katerih so se hoteli polastiti Švabi vseh mandatov. To so že pokazali pri zadnjih volitvah. Pri tem naj bi jih podpirali oni Švabi, kateri so mimogrede prišli na Hrušico. Kadar bi odšli ti, bi bilo zopet pri starem. Načrt je bil torej hitro gotov. Sedaj je čas, da se mi polastimo občine, tako se je glasila njih parola, potem, ko imamo enkrat občinski odbor v rokah, je vse dobljeno. Te ne izpustimo več iz svojih krempljev in bomo slovenske davkoplačevalce že tako mučili, da bodo nazadnje morali potegniti z nami.

Ali ta vsenemški načrt se je izjalovil. Zavedni naši možje so ga spoznali in v svoji navdušenosti za pravično stvar sprejeli so boj na celi črti s Švabi. Izsilili so nam ta boj Švabi sami; če gredo poteptani iz njega, ne moremo drugega, kakor da jih pomilujemo. Kakor tatovi so se hoteli polastiti ozemlja, kjer so gospodovali naši slovenski predniki in kjer morajo gospodovati tudi naši slovenski potomci. Izkopati so hoteli slovenskemu življu na Gorenjskem grob, toda sredi njihovega vnebovprijočega, krivičnega dela jih je dohitela roka pravice. Podsul se je grob in švabske grobokope zasul do vratu.

In sedaj tarnajo, da se jim je zgodila krivica. Samo eno stvar naj nam pokažejo, da smo krivično ravnali! Kako tevtonsko vpitje bi zagnali, če bi mogli izslediti le pičico krivice. Toda mi se bojujemo za pravično stvar, ohraniti hočemo samo svojo rodno zemljo slovensko. Da to grabeželjnim Švabom ni po volji, vemo, in naj v svoji predrznosti trdijo še take gorostasnosti, mi smo si vedno v svesti, da je pravica na naši strani. Zboznate lahko skupaj vse nemške Mihelne, ne pomagajo vam nič. Zaigrali ste svojo igro in dozdevajo se nam ti ljudje kakor oni, kateri ne morejo dati drugače duška svoji predrznosti, kakor da zabavljajo in raztrošajo med svet laži.

Govorili so enkrat dovolj jasno ti nemški Mihelni. Sedaj vemo, kaj hočete; povedali ste nam sami, hvala vam. Svoje korake bomo že znali tako urediti, da vas bo pošlo poželjenje po tujem blagu, da vas bo minulo veselje, boriti se za krivično stvar. Jesenice so slovenski branik in mi stojimo na braniku, branili

bomo slovenske Jesenice do zadnje srage krvi, stali bomo na straži z orožjem pravice v roki.

Če se je sanjalo Lukmanu ali kateremu od njegove švabske garde, kadar je ogledoval predor na Hrušici: „Durch diese hohle Gasse muß er kommen — der deutsche Michel“ so bile to prazne sanje in mi se bomo že vedeli ubraniti tega Mihelna in njegovih nasilnih bratcev.

Da bi odgovarjali na kolobocijo, katero je poslal med švabski svet švabski generalni štab iz Ljubljane v imenu Lukmana in njegovih potrlih gardistov, se nam ne zdi vredno.

Le jadikuje in stokajte, saj s tem priznate, širokoustneži, da ste pravi klečeplastci, kateri se bojite tudi zavednih Slovencev. Ali vse vaše zdihovanje, vse vaše krokodilove šolze ne bodo izdale nič. Naj se zbere vsa švabska vojska, napravite v državnem zboru še tak dirndaj, pravica je vseeno na naši strani.

Le ližite pete, ponosni vitezi! Kako lepo vas je videti! Volitev bo ostala tako kakor se je izvršila. In izvršila se je po zakonitih predpisih; niti deželni odbor, niti deželna vlada ne morejo ovreči, kar so enkrat naši možje sklenili, in tudi osrednja vlada ne more tega predrugačiti. Z nami je pravica in z nami mora ostati. Če se izpremeni ta sklep občinskega odbora, je to kršenje postave in pravice, je to nasilstvo.

Boj za prvi pilot vsenemškega mostu bijemo. Nismo mislili, da bo ta boj zavzel tako obsežnost. Ali naj bo boj še tako ljut, bili ga bomo z vnemo, saj mi smo napadeni in vi ste napadalci in ako je kaj pravice na svetu, bomo šli iz tega boja kot popolni zmagovalci mi. Pri tem boju nas tolaži zavest, da je naš boj pravičen, da so z nami vsi Slovenci in tudi slovanski bratje ter da bodo tudi ti radovoljno priskočili na pristojnem mestu in o pravem času na pomoč.

Jesenice nekdanj in — danes.

VI.

Ako zasledujemo delovanje Nemcev od tedaj naprej, ko so se prvokrat pojavili v naši občini, pa do danes, uvidimo, da delajo po nekem gotovem načrtu, katerega ost je naperjena proti nam, uvidimo, da je ta načrt vzet iz vsenemškega programa in da se

glasi: Izvojevati nad domačini, med Slovenci zmago in se polastiti popolnoma ozemlja naše občine, uvidimo pa tudi, da spadajo Švabi med one ljudi, ki imajo mačji značaj, kateri spodaj ližejo, zadaj pa praskajo, prepričati se pa moramo tudi, da nam vedno nastavljajo pesti, na katere naj bi se vjeli.

Nemci, kateri so priromali v našo občino, sicer niso bili vsi jednega in istega prepričanja, nekaj jih je bilo klerikalnega, nekaj tudi social-demokratskega mišljenja, toda vsi od prvega do zadnjega in naj bodo to g. Lukman ali najzadnji delavec, vsi so nemško-nacionalnega mišljenja posebno tedaj, kadar je treba nastopati proti Slovincem! Ko so prišli Švabi k nam, ni bilo razmerje med njimi in Slovenci tako napeto kakor danes, vse je bilo nekako bolj mirno. Saj je tudi malokdo smatral te privandrance za svoje narodne sovražnike, marveč najširši sloji so imeli te ljudi za one, ki so prišli k nam s trebuhom za kruhom. In četudi so že takoj od začetka dajali duška svojemu nemškemu mišljenju, četudi so s svojim izzivajočim nastopom, s svojim zbadanjem in zabavljanjem proti Slovincem razburjali duhove, vendar se je ta razburjenost kmalu podela, starejši ljudje se itak niso ogrevali tedaj med tem in posebno g. Lukman je gledal na to, da se to razmerje ne poostri. Nemci so se hoteli na tihem združiti. Nemški program se je glasil pač tako, da naj spijo Slovenci svoje narodno spanje naprej, da naj ne spoznajo nemških nakan do tedaj, ko bo že prepozno.

Kdo danes še ne pozna načrta gosp. Lukmana in njegovih hajlovskih pristašev? Začrtali so ga tako: Delujmo tiho naprej svojo pot, ne meneč se za Slovane in ko nanese ugodna prilika, udarimo po njih, polastimo se občinskega zastopa na Jesenicah, potem pa, ko je to dobljeno, vržemo se z vso silo tudi na Koroško Belo in tudi tam izvojujemo zmago.

Ustanavljala so se razna nemška društva v jeseniški občini v to svrhu, ustanovila so se društva, katera težijo za tem, da bi naše pokrajine bile kedaj pokrajine nemškega rajha, in ljudje, kateri so pristopali k tem društvom, so se navduševali za ta smoter in hujskati proti Slovincem. To se pač dogaja tudi še danes.

In res, Nemcem je bila dana prilika, da poizkusijo svojo srečo. Začela se je graditi nova železnica in tedaj so prišli v našo občino mimogrede hajlovci, nastanili so se za nekaj časa pri nas. Prišel je čas občinskih volitev in tedaj so pokazali ti privandrance, kako sovražijo nas Slovence, kako bi nas radi vtopili v žlici vode. Šli so od prvega do zadnjega v boj proti nam, posluževali se nečuvjenih sredstev, da bi nas ugonobili, premotili so delavstvo, da je nastopilo proti nam in vendar pravična stvar je zmagala kljub vsemu naporu od nasprotne strani. Porazeni so morali zapustiti bojišče.

Ponesrečil se jim je torej prvi poskus in vendar še niso spustili iz rok tega smotra, še vedno upajo, da se jim bo obnesel. Toda, ako bog da in sreča junaška, le pridite še pri prihodnjih volitvah na bojišče, le zbornajte vse svoje ljudi skupaj, naše ljudstvo je že spoznalo vaše nakane in odšli boste iz tega boja — porazeni — pogaženi bolj kot kedaj. Zato le na pozorišče, zavedni možje! Da bi bila naša občina torišče

nemštva, tega jim ne smemo nikdar dopustiti, vsi kot eden mož nastopajmo proti Nemcu in radovali se bomo lahko svoje zmage.

Konec pril.

Kaj je z našo industrijo?

Piše slovenski delavec. Dalje.

Toda rekel bi morda kdo: Toliko se govori o delniških družbah in vendar pravzaprav ne vem, na čem da obstajajo. Ako bi temu odgovoril, da spadajo delniške družbe med one družbe, pri katerih se udeležujejo družabniki samo z vlogami, da pa osebno ali z ostalim premoženjem ne jamčijo za obveznosti družbe same, bi mu s tem pač malo pomagal. Toda nimam namena, spuščati se obširno v to vprašanje, o katerem so spisane cele knjige, hočem navesti samo primeri in tako na kratko označiti, kaj se razume pod to besedo.

Nekdo bi rad zasnoval kako podjetje; ni treba, da bi bilo ravno industrijsko podjetje. Dotičnik ima sicer sam nekaj premoženja, toda, kakor je preračunal, bode to podjetje stalo toliko, da njegovo premoženje nikakor ne zadošča za ta projekt; na primer on ima 100.000 K premoženja, medtem ko je treba za podjetje samo 1.000.000 kron. On pa hoče na vsak način izpeljati ta svoj načrt. Kaj mu je tedaj storiti? Zateče se k delniški družbi. Svoj namen razloži nekaterim drugim razumnim in premožnim možem, kateri se odločijo za to podjetje. Izdelajo se pravila, v katerih je vse po predpisih natanko označeno in te se predlože oblasti v potrdilo. Določi se svota, katera se rabi, in to razdelijo v jednake dele, v našem slučaju n. pr. v 5000 delnic (akcij) po 200 kron. Ko so pravila potrjena, se gre na delo, pričnejo se delnice razpečavati. K družbi pristopi lahko vsak kot delničar (akcionar), kateri vzame le eno delnico in položi za to denar. Vzame jih pa lahko posameznik po več, n. pr. po 10, 20, 100 i. t. d. in to se tudi navadno dogaja. Po predpisih se mora pri nas vplačati takoj najmanj 40% od delnice, ostane pa tedaj kakor določajo to pravila. Ko so delnice vse razprodane, gre se na nadaljne delo. Voli se predsedstvo, upravni odbor. Tovarna se postavi in začne delati. Vsako leto se delajo računski zaključki in, ako izkažejo ti dobiček, se razdeli ta v našem slučaju v 5000 enakih delov in kolikor odpade na posamezno delnico, toliko se potem izplača, n. pr. po 7%. V našem slučaju bi torej dobival delničar vsako leto od vsake delnice po 14 kron, torej od 10 delnic 110 kron, od 200 delnic 2800 kron i. t. d. Navadno se določi v pravih tudi visokost odstotkov in ako dobiček prekorrači to višino, se ostanek dá v rezervni zaklad. Rezervni zaklad se potem navadno množi vsako leto in tako se polagoma nabere kapital za razširjenje in povečanje podjetja. Vzemimo pa tudi slučaj, da bi družba delala le nekaj let z dobičkom, potem pa da bi nastopili časi, kjer bi delala z izgubo, recimo s tako izgubo, da bi ne kazalo več podjetja dalje voditi. Tedaj se ustavi delo, nastopi takoimenovani čas likvidacije. Postavi se likvidatorja, kateri spravi v denar posestva i. t. d. S tem denarjem se pokrije primanjkljaj in, kar ostane, dobe

delničarji. V najslabšem slučaju izgubi delničar oni denar, kakerega je dal za delnice, nikakor pa ne jamči z ostalim svojim premoženjem. To se pa pripeti lahko tudi v hranilnicah, za katere ne jamči dežela ali mesto.

Toliko torej glede akcijskih družb.

Čuje se, da se že snuje večja akcijska družba na Slovenskem, ki se hoče podati na industrijsko polje, in ta pojav pač z veseljem pozdravljam. Dalje pril.

Prvih 5000 kron

za „Narodno šolo“ v Št. Jakobu v Rožu na Koroškem.

Kdo jih je dal? Št. Jakobčani smo dali 2772:30 K, ostala Koroška je dala 2047:— K, tedaj Koroška vkup 4819:30 K. Amerika je dala 50:—, Štajerska 48:20, Kranjska 42:50, Primorska 20:—, Moravska 10:— in Srbsko 10:— kron.

Kaj neki si pripovedujejo navedene št. vilke? Skrivoma si maisikaj šepetajo na uho. O nečem pa se razgovarjajo na glas: „Vidite, kako zelo potrebna je „Narodna šola“ v Št. Jakobu v Rožu. Dasi Št. Jakobčani in Korošci sploh niso premožni, so vendar za „Narodno šolo“ v treh mesecih žrtvovali že 4819 kron. Ali to ni očividni dokaz, da Korošci smatrajo novo šolo za prepotrebno ladijo-rešilko, ki naj jih reši potopa v morju rasilnega pomemčevanja po ja njih ljudskih solah?!”

Dà, tako je, dragi rojaki! Če se Slovenci na Koroškem hočemo obraniti, si moramo oskrbeti še več narodnih šol, za selaj pa — vsled nove železnice — najpotrebnejšo „Narodno šolo“ v Št. Jakobu v Rožu. — A kje so naše moči? Z vsemi svojimi žrtvami pač moremo pokazati svojo dobro in svojo najboljšo voljo — višje pa ne moremo. Moči naše so kljub najboljši volji preslabe ter bodo — brez izdatne bratske pomoči — omagale.

Zato pa z zahvalo na dozdajne podpore združujemo novo prošnjo: bratje Slovenci in sestre Slovenke, ne zapustite nas!

Vedimo in bodimo uverjeni, da z Št. Jakobsko „Narodno šolo“ zidamo trdnjavo celemu narodu slovenskemu. Kajti, če pade meja, je v nevarnosti tudi sredina. Ta zavest naj podvoji našo radodarnost in — delavnost!

Prispevke prejema Matej Ražun, župnik, pošta Št. Jakob v Rožu (Koroško).

Fr. Kobentar, župan, Fr. Majer, načelnik šol. sveta; M. Ražun, župnik.

Novičar.

Brezzoba devica „Deutsche Stimmen“

je res prava reva, katera si dá natvesti vse mogoče neumnosti na nos. No, pa švabski pritepenci so ponosni na njo, ker z vsako številko postanejo za eno budalost bogatejši. Tako je prinesla predzadnji četrtek z Jesenic dopis o občinski seji, kateri se odlikuje po zmedenosti in ki priča dovolj jasno, da našim švabskim hajlovcem z g. Lukmanom vred manjka par koles v glavi.

Glede naših častnih občanov povprašujejo Švabi, kakih zaslug so si pridobili za našo občino. Mi vprašamo, ali imajo ti privandrance sploh kaj govoriti glede naše

občine? Vendar pa bodi tem privandranim širokoustnežem povedano tole: Vsak posameznik naših častnih občanov si je pridobil za slovenstvo v narodnem oziru ali na gospodarskem polju in s tem tudi neposredno za Jesenice toliko zaslug, da jih Švabi nikdar ne bodo odtelitali, četudi zbornajo ves švabski svet skupaj.

Nemška predrznost presega že vse meje. „Graška tetka“ pravi med drugim tudi: „Dosljej so bili Švabi zastopani samo v prvem razredu in način, kako so izvrševali svoje mandate, kaže, da je pač lahko možno nemško čutiti, pri vsem tem pa popolnoma objektivno se ozirati na korist občine in njih tujenarodnih prebivalcev.“ Torej ti privandrani pritepenci so gospodarji in mi domačini smo tujci. Le čakajte, sedaj ste enkrat dovolj jasno govorili. Švabi, kaj mislite? Bomo že gledali na to, da niti enega mandata ne dobite več v roke in še „virilist“ Lukman bo letel.

„**Ta debel derehtar**“ Lukman po našem mnenju nima pravice sedeti v občinskem odboru. Jeseničani, zapomnite si to! On je samo uradnik akcijske družbe in kot tak nikakor ni poklican, zastopati družbo v občini. Zato ven žnjim!

Švabi predbacivajo našim odbornikom kršenje zakona in pravic. Radovedni smo, kake pravice si predstavljajo ti švabski širokoustneži. Kaj morejo sploh govoriti slabega o naših slovenskih možeh, kateri so glasovali po svojem prepričanju in v svesti si, da store svojo dolžnost.

Raje naj se primejo samega sebe za nos in nam povedo, kako so goljufali njihovi hajlovski bratci po slovenskem Štajerskem okoli Celja, v Teharjili, Vojniku, Šoštanju i. t. d. Da, tam ste se izkazali kot krivičneže, tam ste nasilno postopali Švabi, Slovenci vam pa niso do danes skrivili niti lasu.

Pa kaj hočemo? Če se stopi psu na rep, zacvili, veli stara slovenska prislovica. Nemci so pa še hujši kot psi. Še na rep jim ni treba stopiti, pa že cvilijo.

Kranjska industrijska družba plačuje 90% davka v jeseniški občini. Tako blebeče graška brezzoba devica. Mi smo pregledali izkaz, seštevali, prištevali, kar plačajo Huber, Maks, Wolff & Komp. in še vso to svoto množili z dvem in vendar je še precej manjkalo, da bi dosegli to številko.

Učence Čehov nas nazivlja „graška tetka“. Jako laskavo za nas! Res, Čehi nam morajo biti v izgled, kako se pometa s švabskimi pritepenci. Kadar bo pri nas vsak tako žilav in neizprosen napram Švabom, kakor so Čehi, bode slovensko ozemlje hitro očiščeno nemške sodrge. Zato le navdušeno in nevstrašeno naprej, da tem preje dosežemo ta svoj smoter.

Kaj bi se zgodilo švabskemu učitelju, če bi deloval tako kakor g. Guštin, vpraša „graška tetka“. Na to je pač lahek odgovor. Lukman bi napravil banket, h kateremu bi prispeval baron Švegelj kar z zabojem piva in pri katerem bi baron Hein pripel švabskemu delavnemu možicelju na prsi zlat križec „za zasluge“.

Kaj pa je pregrešil gosp. Guštin, bo morda kdo vprašal. Nič drugega, da je zaveden Slovenec, posestnik v naši občini in

da je v občinski seji dne 5. t. m. predlagal, naj gg. odborniki volijo častne občane, in da so naši zavedni odborniki temu njegovemu predlogu soglasno pritrdili. Zato ga pa sedaj Švabi poizkušavajo denuncirati in mu podtikajo grozne stvari.

Pa kdo bi se temu čudil, saj Švabi še niso nikjer dosegli večjih vspehov, kakor pri zahrbtnem in podlem obrekovanju ter ovadbah.

Poglejmo pa, kako delajo nemški učitelji po slovenskih krajih na Koroškem in Štajerskem. Tam so ti učitelji pravi agitatorji za vsenemško stvar. Po cele dni ne pridejo poučevat v šolo mladine, marveč porabijo ta čas za to, da hodijo od hiše do hiše, od družine do družine, razdirajo družinski mir, delajo prepire med vaščani, hujskajo in ščuvajo proti vsem, kateri ne trobijo žnjimi v isti rog. In če se jim kdo le malo protivi, hajd v časopisje žnjim, trgajo in mrcvariyo ga, podtikajo mu hudodelstva, katera so si izmislili in človek si še pravice ne more poiskati. Da takim švabskim hujskacem bi se moralo stopiti na prste, toda kaj pomaga, če se jih tudi ožigosa, če se tudi naznani njih predrzno postopanje na pristojnem mestu. Ti si na laž postavljen in se moraš zagovarjati. Tak terorizem so vpeljali ti švabski učitelji pri naših sosednih bratih v Korotanu in na Štajerskem. Na te naj gledajo raje Švabi, te naj brzdajo, ne pa naše učiteljstvo, ki deluje v prid občine.

Od krave ne moreš zahtevati drugega kakor kos mesa, pravijo ljudje, nekateri pa trdijo, da od Švaba drugega ne moreš pričakovati, kakor poosebljeno predrznost in nesramnost in temu mnenju se tudi mi pridružujemo.

Javno vprašanje. G. Lukman, koliko ste pa plačali znanemu ljubljanskemu odvetniku za to, da je napisal tisto grozno kolobocijo v „graški tetki“?

Če mu še niste plačali honorarja, vam kot dobri prijatelji svetujemo, da mu pač nič ne plačate, ker za take klobasarije ne zasluži niti vinarja.

Svabi stavijo samo še na nekaj svoje upanje. 13 častnih občanov se je volilo, nesrečno število, mar ne? Sedaj so na medvedovo kožo že pili vitez Wolf, Huber & Komp., češ, to število je slabo znamenje za Slovence, dobro pa nas. Mi pa pravimo, za Švabe bo to število nesrečno.

Putschögelnovo gostilno ali tempelj je, kakor smo že zadnjič poročali, kupil g. Peter Rozman baje za svoto 16.000 kron. Kje bodo sedaj naši savski turnarčki napravili svoj „turnsal“ in obhajali svoje knajpe, nam ni znano; pač pa kroži po naši občini govorica, da jim bo kantiner Paar odstopil delavnico, kjer je dosedaj izdeloval sodavico, to pa zato, ker je za isto izgubil vse odjemalce.

Zakaj je Putschögel prodal svojo gostilno? Zato, ker so ga turnarčki na čelu jim italijanski turnvart cavaliere de Wolff tako izborna podpirali, da še danes toži o nekem petrolju.

„**Gutentag**“ pozdravljajo učenke naše slovenske šole. Če jih vprašaš, kdo vas tako uči, odgovarjajo: frajle Schitnikove. Jeseničani, pokonci!

Na Jesenicah je postalo zopet prav živahno življenje. Podjetništvo Madile & Co. je že začelo z delom, katero se je vsled

zime moralo ustaviti. Samo v tekočem tednu se je sprejelo več sto delavcev raznih narodnosti, tako da imamo cel babilon. Želeti bi bilo samo, da bi se nekoliko bolje plačevalo nego pretečeno leto.

V političnem okraju Tolmin se je pojavila nevarna kužna bolezen smrkavost konj. Ker se je bati, da bi se ta konjem kakor tudi ljudem grozno nevarna bolezen, zanesla v naš kraj, se nujno svari pred nakupovanjem konj iz omenjenega kraja.

Židje na Hrušici vstajajo kakor gobe. Pred letom sta bila dva žida-trgovca, danes jih je šest. Pa kako so predrzne te pijavke. Je že tako. Ko bo železnica gotova, nesel bo jud polno bisaga. Slovencu-domačinu bo pa ostalo še nekaj opustošenega polja.

„**Jeseniška Straža**“ kljub strastni agitaciji od dveh strani pridobiva vedno več prijateljev in naročnikov. Zadnje dni je dobila zopet okoli dvajset novih naročnikov.

Na „Jeseniško Stražo“ je hud organist Lukman iz Kranjske gore, češ, da preveč piše čez Koširjeve punice. No, le pomirite se, gospod organist, saj kljub vaši jezi tudi v Kranjski gori pridobiva „Straža“ vedno več naročnikov.

Slovensko planinsko društvo v Ljubljani sprejme oskrbnico ali oskrbnika. 1.) za Aljažev dom v Vratih (planinska restavracija) in 2.) za Kadilnikovo kočjo na Golici. Ponudbe naj se pošljejo do srede malega travna t. l. osrednjemu odboru slovenskega planinskega društva v Ljubljani, kjer se dobe tudi podrobna pojasnila.

„**Akademija**“ priredi v soboto dne 1. malega travna t. l. v Kranju v prostorih „Slovenskega bralnega društva“ prvo predavanje.

Imam v kleti

23—3

**več sto hektolitrov
pristnega belega in črnega vina, nekaj fine rakijske in brinovca ter namiznega olja lastnega izdelka.**

Vse solidno postavljeno tudi v moji posodi na tukajšnji državni kolodvor po primerno nizki ceni.

Ivan Pujman

posestnik in trgovec, Vodnjan-Dignano (Istra).

Priporočilo.

Ker se dandanes vsakdo bori in trudi za zaslužek, tedaj se tudi jaz priporočam za **vezanje knjig**. Postregel bom vsakemu z dobrim delom in z nižjo ceno kakor vsak drugi. Koliko tisoč knjig se je že zvezalo v moji knjigovoznici, pa še nikdar nisem čul kake pritožbe, zatorej upam, da je tudi v prihodnje ne bo dem.

Spoštovanjem

Pavel Bizjak

knjigovez in knjigotržec

Kranj, glavni trg 118.

Poskusite! Vzorek dragovoljno!

Vydrova žitna kava

Poštna 5 kg. pošiljka
!! 4 K 50 h franko !!

„**DOMACI PRIJATELJI**“
vsem odjemalcem zastoj
pošiljani mesečno k.

Vydrova tovarna žitne
kave Praga-VIII.

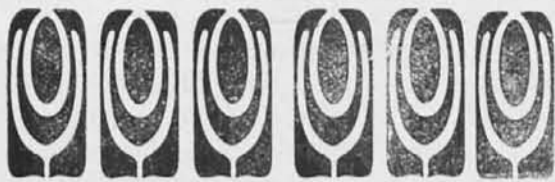
Krojaški salon za gospode

Ivan Magdič

Ljubljana, Stari trg št. 8

Izdelovanje vsakovrstne garderobe za gospode po najnovjših žurnalih iz najmodernejšega in najboljšega tuzemskega in inozemskega blaga. 4-13

Uniformiranje in zaloga potrebščin za Sokole.

HOTEL „ILIRIJA“

16-11

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovjšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah
priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah. 6-14

Josip Bricelj

pleskar na Jesenicah št. 6

se priporoča slavnemu občinstvu za vsa

v pleskarsko stroko

spadajoča dela, katera izvršuje hitro in po nizkih cenah. 5-13

Izdeluje tudi napise na grbe, zid i. t. d.

Postrežba točna!

Pivovarna G. Auer-jevih dedičev

v Ljubljani

Wolfve ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje izborno marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokronogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v Št. Vidu na Dolenskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem (Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdba je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križcem in zlato kolajno.

2-16

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovjših izkušnjah higenije sestavljena in večkrat odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri g. A. Trevnu in gospej Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špiitalske ulice 7. 3-12

9-12

Gostilna

Jakob Mesar

na Jesenicah št. 100

tik državne železnice in v neposredni bližini novega kolodvora se priporoča sl. občinstvu na Jesenicah in z okolice. Toči raznovrstna najboljša domača pristna vina in neprekosljivo Gössovo ter Kernovo pivo. Tu se dobe vedno topla in mrzla jedila ter vsak čas izboren čaj in dobra kava po najnižjih cenah. Na razpolago ima udobne prostore. Postrežba točna. Za mnogobrojen obisk se prav toplo priporoča

Jakob Mesar.

Melh. Brenc

ključavničarski in kleparski mojster
na Jesenicah

se priporoča za vsa v njegovo stroko spadajoča dela in naročila. Popravila in zunanja naročila točno in po nizkih cenah. Obenem priporoča slavnemu občinstvu svojo

trgovino s kuhinjskim orodjem, železnino i. t. d. 11-13

